

Ο σύζυγός της, διπλωμάτης διακεκριμένος, την έφεραν εις πολλὰς πρωτεύουσας και ήκουσαν να πνεύουν ότι παντού ή ώραϊότης της και το πνεύμα της έκαμν μεγάλην εντύπωσιν. »

Εξ άλλου αι δεσποινίδες Μπρεβάλ έλεγον : «Μπορείτε να φαντασθήτε ζωήν πλέον μελαγχολικήν από εκείνης την οποίαν κάμνει ή Άλίκη ; Δέν βγαίνει από τον πύργον, παρά δια να περιπατήση μόνη της εις το δάσος ή να βαδίση παραπλεύρως του φορείου της μάμμης της, όταν θα υπάγουν εις την εκκλησίαν του χωρίου . . .

— Άγαπή την μελέτην, παρετήρησεν ή Άννίκα· ει δε μη θ' απέθνησκεν από πληξίν. »

Ωμίλουν ακόμη περί της οικογενείας Ρομπριζέ, όταν επέφανη ή κυρία Μορδάς. Άλλά ταύτοχρόνως ανέλαμψε και ο ήλιος, ή δε άκρίς του διασκορπίσε μετ' ελίγον τὰ διάφορα πρόσωπα, τὰ συνηγμένα εν τή αίθουσῃ. Τὰ παιδιά διεχύθησαν εις το δώμα και εις τον κήπον, οι κύριοι μετέβησαν να επισκεφθούν μερικά φυτά σπάνια, τὰ όποια εσχάτως είχε φυτεύσει ο κ. Μορδάς, ή δε κυρία Μπρεβάλ έμεινε μετὰ της Θηρεσίας και της νύμφης της, μέχρι της στιγμής καθ' ήν ο κώδων της οικίας άντήχησε διάτορος, υπό την μωώδη χείρα του Άγήνορος.

Ταύτοχρόνως ή Άριάδνη επέφανη παρά την θύραν και είπε :

— Κυρία, το τραπέζι είνε έτοιμο.

Η κυρία Μορδάς έρριψεν εν βλέμμα επί της δεσποινίδος Θηρεσίας, της οποίας ή φυσιογνωμία εξέφραζε «δεν έννοώ τίποτε», αμφοτέροι δε ήγέρθησαν προσκαλέσασαι την κυρίαν Μπρεβάλ να τας συνοδεύσει εις το εστιατόριον. Η τράπεζα ήτο πλήρης φαγητών και άνθέων τεχνητών, παραδόξως διευθετημένων.

Άκούσαντες τον κώδωνα οι περίπατηται δέν εβράδυναν να επιστρέψουν. Ο οικόδεσπότης εξέφρασε δια μορφασμού την εκπληξίν του δια τον διάκοσμον της τραπέζης.

«Οι μαύροι σου τα εκατάφεραν αυτά, άγαπητή μου» είπε προς την σύζυγόν του. «Άλλά είνε προστυχότατα. . .

— Όχι, άπεναντίας, ή επίνοια δέν μου φαίνεται κακή, υπέλαβεν ή κυρία Μπρεβάλ. Ηκουσα πολλὰς φορές να λέγουν ότι οι μαύροι είνε φιλόκαλοι και επίδειξιοι, ιδού ή απόδειξις !»

Η φράσις αυτή κατέκτησε την καρδιαν της κρεόλης. Ηύχαριστσε δια του γλυκυτέρου της μειδιάματος και βραδύτερον, εις την συνομιλίαν, είπε τούτους κολακευτικούς λόγους περί των θυγατέρων και του υιοῦ των Μπρεβάλ, ώστε αι δύο αυται γυναίκες, αι τούτον διάφοροι την φύσιν, ευρον ή μία την άλλην κξιαγάπητον. Η δεσποινίς Θηρεσία παρετήρησε την άμοιβαίαν αυτήν συμπά-

θειαν και, επιθυμούσα πολύ να την ίδη κρατυνομένην, προσεπάθησε, δια να τας αφήση μόνας, να προσελκύη την προσήχην των παιδιων δεικνύουσα εις αυτά λευκώματα. Κατόπιν έστειλε τον Μάξιμον εις τον Άγήνορα, δια να τω δείξη τον μηχανισμόν ενός πλοίου μικρού, το όποϊον είχε κατασκευάση ο ίδιος, δια να διασκεδάση την Εύτυχίαν.

Έφερε το παιδιον έξω της αίθουσης, όχι τούτον δια να το ευχαριστήση, όσον δια να το απομακρύνη εκ των οφθαλμών της νύμφης της, οι όποιοι ήσαν έτοιμοι να δακρύσουν, εν ώ το έβλεπαν. Η άτυχη μήτηρ έσυλλογιζετο τότε τον υιόν της, αλλά μετ' ελίγας στιγμάς, χάρις εις το ευμετάβλητον του χαρακτήρος της έγέλα εξ όλης ψυχής επί τη θέα του σκύλου της, ή κεφαλή του όποϊου είχε στολισθη δια θυσσανου πετρών, από το πιλιδιον, το όποϊον ή Εύτυχια είχε άνήσχη πλησίον της.

Όταν ή κοραίς επέστρεψε μετὰ της Λουκίας, εις την οποίαν είχε δείξη το δωμάτιόν της και τὰ παιγνιδία της, άνέκραξε :

— Ω, μαμμά ! Το καπέλο μου πώς το έκάματε έτσι ; Κρίμα ! ήτο τούτον ευμορφο !

— Δέν πειράζει, παιδί μου, είχε παλῶσῃ . . . θα σου πάρω ένα άλλο, άπήνητησεν ή κυρία Μορδάς.

Η Εύτυχια επανέφερε την νεάν της φίλην εις την αίθουσαν, διότι την είχαν καλέση δια να φύγουν. Άπεχειρίσταν την κυρίαν Μορδάς παρά την θύραν της βεράνδας, εν ώ οι άλλοι συνώδευσαν τούς ξένους των μέχρι της άμάξης.

— Πώς σας φαίνεται ή σύζυγος του Γάστονος ; ήρώτησεν ή δεσποινίς Θηρεσία την κυρίαν Μπρεβάλ.

— Έν λαμπρόν κομφοτένημα !

Όταν ή άμαξα ξεκίνησεν, οι προπέμφαντες αυτήν έσπευσαν τροχάδην να επιστρέψουν εις την έπαυλι, διότι ο άνεμος ήτο ψυχρός.

Μεταξύ των επισκεπτομένων κατά το θέρος τα παράλια, ελίγοι εγνώρισαν την θάλασσαν εν όλη αυτής τή καλλονή.

Σχεδόν όλοι άπερχονται, όταν ή λέσχη έρρημοῦται, ή — πράγμα ακόμη ευλογώτερον, — έπερχεται ο χειμών και έμποδίζει τας έκδρομάς και σας ανάγκάζει να μένετε κλεισμένοι εις οικήματα ξένα, όπου ούδεν των αντικειμένων ομιλεί εις το πνεύμα σας ή σας διεγείρει μίαν άνάμνησιν ή σας προτρέπει προς μίαν ένασχόλησιν.

Άπερχονται λοιπόν πρό της εποχής, κατά την οποίαν εξαγριούται, φουσκώνει ο ωκεανός προσημαίνων του χειμώνος τας τρικυμίας.

Η πριγκήπισσα Ροζάλλα, ή μικρά μας ήρωίς, την οποίαν ή πρώτη καταίγχις είχε τρομάξη, βαθμηδόν και κατ'

ελίγον ενεψυχώθη και εθάρρησε τούτον, ώστε κατήντα, διπλωμένη μέσα εις ένα αδιάδροχον μανδύαν, να εξέρχεται κρυφά, να περιδινηται μετὰ του άνέμου και να διευθύνεται προς την ακτήν.

Έκει, μεταξύ των σχισμάδων των βράχων, υπήρχε μία εν είδει οικίαςκου, εις τον όποϊον ήγάπα να εισδύη δια να βλέπη έρχόμενον το κύμα μετὰ παφλασμού και θραυόμενον παρά τούς πόδας της εις αφρούς. Θα έμενεν εκεί επί ώρας ολοκλήρους, αν δέν ήρχοντο να την άποσπάσουν. Συνήθως ή Λίνα ήρχετο δια τούτο, τότε στελλομένη υπό των κυρίων της και τότε εξ ιδίας πρωτοβουλίας.

«Έλα, μικρούλα μου» τή είπε μίαν φοράν. Η θάλασσα είνε κακή και ο άγέρας ο δούλος της, δέν είνε καλλίτερος. Έλα μαζί μου. Στό σπίτι άνησυχούν.

Το παιδιον άπεκρίθη :

«Άφησέ με να ιδώ ακόμη ως που θανάσῃ αυτό το κύμα, πού φαίνεται τόσο μανιωμένο, γιατί το κυνηγούν τὰ άλλα. Δέν μου λές, Λίνα, είνε πολὺς καιρός που τρέχουν έτσι, το ένα κατόπιν από το άλλο ;

— Μου είπαν πώς έρχονται από τον τόπο μου, άπεκρίθη ή μαύρη, μα δέν εξεστάθησαν από το τρέξιμο, γιατί το νερό πού μας πιτσιλίζουν 'ς το πρόσωπο είνε παγωμένο. Έλα, είσαι γλωμῃ σάν το φεγγάρι. Έλα και θα κρυώσης.»

Και δια των ισχυρών της βραχιόνων ή μαύρη άνήγειρε την Εύτυχίαν, φοβουμένη μήπως ήθελε γλυστρίση επί των ύγρων φυκών.

Έν τούτοις μίαν ήμέραν ή Λίνα υπεχώρησεν επί περισσότερον χρόνον εις την ιδιοτροπιαν της μικρῆς της κυρίας. Και αυτή μέν, καλά σκεπασμένη, δέν ήσθάνετο το ψύχος, άλλ' οι όδόντες της μαύρης συνεκρούοντο.

Επιστρέψασα εις την οικίαν, είπε προς την Άριάδνην :

«Έχω σάν ένα κάρβουνο αναμμένο μέσ 'ς το κεφάλι και μου πονεί ο λαιμός μου.» Άλλά τή άπηγόρευσε να κάμη λόγον περί τούτου.

Την επομένην πρωίαν τή εστάθη άδύνατον ναποκριθη εις τον κωδωνίσκον της κυρίας Μορδάς. Άντ' αυτής επέφανη ή Άριάδνη.

Έκλήθη ο ιατρός, διέγνωσεν αρχήν στηθάγχης και έκριναν αναγκαϊον να απομακρύνουν εκάσθεν την Εύτυχίαν.

Ένώ, μετὰ την αναχώρησιν του ιατροῦ, έσκέπτοντο τί έπρεπε να κάμουν, ή κυρία Μπρεβάλ ήλθε προς επισκεψιν της Θηρεσίας.

Ο κύριος Μπρεβάλ μετέβαινεν εις το Δινάρ δια μίαν του ύπόθεσιν, ή δε σύζυγός του έπωφελήθη της ευκαιρίας να λάβη θέσιν εις την άμάξαν του και να ίδη μίαν στιγμὴν την φίλην της. Η

Θηρεσία τη διηγήθη τὰ διατρέχοντα και τη παρέστησε το δυσχερές της περιστάσεως. Δέν ήξευραν τί να κάμουν με την Εύτυχίαν. Η μήτηρ της δυσκόλως άπεφάσιζε να μετοικίση.

«Αν ήθελε να μου εμπιστευθη την θυγατέρα της, άπήνητησε δια του μάλλον υποχρεωτικού τρόπου ή κυρία Μπρεβάλ, σῆς διαβεβαίωθι ότι θα την περιποιηθώμεν πολὺ και ότι θα καταχαρουν δια την συντροφίαν τὰ παιδιά μου. Άλλως θα δεχθῆτε βέβαια να την συντροφεύσετε και σεῖς.

— Είθε πολύ καλή, άπεκρίθη ή δεσποινίς Θηρεσία· ήθελα πολὺ να δεχθῆ ή νύμφη μου την προσφοράν σας δια να εμπορέσω και εγώ να περιποιηθῶ την άσθενῆ.

— Είνε εύκολον να εύρεθῆ μία νοσοκόμος φροντίσατε καλλίτερα δια τον εαυτόν σας» τον διεκοψεν ή φίλη της.

— Βεβαίως, την Λίναν ήμπορούσε να την νοσηλεύση και άλλος από εμέ, αλλά θα μου έδιδετο ευκαιρία να της φανῶ ωφέλιμος, καθώς, προπάντων, εις τον άδελφόν μου. . . Εμπλήττεσθε ; ελίγαι λέξεις θάρκέσουν δια να σας εξηγήσουν τὰ πάντα. Αυτή ή γυναίκα είνε πολὺ έμπαθὺς χαρακτήρος. Τὰ δείγματα της αφοσιώσεως τὰ όποια έδειξεν εις την οικογένειαν είνε πολλά· φαίνεται ότι θα μείνη εις την υπηρεσίαν της πάντοτε.

Άλλά μέχρι τούδε είνε εναντίον μου και ή εχθρα αυτή έμποδίζει το καλόν, το όποϊον θα έπροξένει ή παρουσία μου. Θέλω τώρα να την περιποιηθῶ και ποιος ήξεύρει, ίσως την ελκύσω. Τότε τὰ πάντα θα μεταβάλλουν ὄψιν εις την οικίαν του άδελφοῦ μου. Μ' έννοητε ;

Η κυρία Μπρεβάλ έθλιψε την χείρα της δεσποινίδος Μορδάς, ή όποια μετέβη δια ν' ανακοινώση προς την νύμφην της την πρότασιν ή όποια τη έγένητο. Περί της συγκαταθέσεως του άδελφοῦ της ήτο βεβαία. Η μήτηρ της Εύτυχίας έκλαυσεν επί τῆ ιδέα ότι θα την άπεχωρίζετο. Άλλά την στιγμὴν εκείνην εισελθών ο σύζυγός της τη είπε, αν δέν τη ήρσεν αυτός ο τρόπος να εκλέξη ένα άλλον.

«Κάμετε, φίλοι μου, ὅτι θέλετε» είπε τότε και έβυθίσθη εις τὰ προσκεφάλιά της.

Η αναχώρησις λοιπόν άπεφασίσθη να γίνη την ίδιαν ήμέραν. Η Εύτυχια ήθελε κατ' αρχάς να μείνη δια να περιποιηθη την Λίναν· άλλ' άμα τη παρέστησεν ότι τούτο ήτο άδύνατον και την έβεβαίωσε ότι θα ελάμβανεν ειδήσεις καθημέραν, έπαρηγορήθη και δέν έσυλλογιζετο πλέον παρά την ευχαρίστησιν την οποίαν θα ήσθάνετο ζῶσα επί τινα καιρόν πλησίον της Λουκίας, την οποίαν πολὺ ήγάπα.

Επλησίασε μειδιῶσα το κλωδίον του πτήνου της και τω είπε : «Ξεύρεις, έσένα θα σε πάρω μαζί μου. Δέν μπορούμε να

ζήσωμε ο ένας μακριά από τον άλλον.»

Η κυρία Μπρεβάλ επέστρεφεν εις το Δινάρ περί την μεσημβρίαν. Αν και ή φορβάς του συμβολαιογράφου ήτο αρκετά κορασμένη, εν τούτοις την ήνάγκασαν να τρέξη πολὺ, διότι ή κυρία Μπρεβάλ εδιάζετο να φθάση εις την οικίαν της και να κάμη τας αναγκαίας προετοιμασίας δια την εγκατάστασιν της δεσποινίδος Μορδάς, ή όποια θα ήρχετο το άπόγευμα.

[Έπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΧΛΙΑΡΙΑ, ΜΑΧΑΙΡΙΑ, ΠΕΡΟΝΙΑ

Σήμερον τὰ παιδιά τιμωρούνται ανβάλωσι τούς δακτύλους των εντός του φαγητού και πολὺ δικαίως· άλλοτε όμως οι άνθρωποι έχουν τὰ δακτύλα των εις το φαγητόν, διότι δι' αυτά έτρωγον.

Οι πρόγονοι ήμῶν, οι τούτον πολιτισμένοι και καλαίσθητοι, όπως και οι άβροι Αιγύπτιοι και Βαβυλώνιοι και οι τούτον φίλοι της καλής τροφῆς Ρωμαίοι ήγνώσαν την χρῆσιν των μαχαιρίων, των περονίων και των κοχλιαρίων.

Η Ίνδικῆ, ή Σινική και τάλλα αρχαία έθνη, έπενοήσαν παντός είδους πράγματα δια την άνεσιν και την καλοπέρασιν, έτι δε ανεκάλυψαν την πυρίτιδα, την ναυτικήν πυξίδα, την ύαλον, την τυπογραφίαν, την χαρτοποιίαν, την ύφαντικήν, και τας αρχάς των επιστημών, αλλά δια τὰ όργανα της τραπέζης δέν ήξευρον τίποτε.

Κατὰ τούς αρχαίους χρόνους των Έλλήνων, το κρέας καλῶς εψημένον κατεμελλίζετο εις τεμάχια από τον δαιτρόν, όστις μόνος είχε μάχαιραν, και έτίθετο επί μεγάλου πινακίου, όπόθεν οι περίξ της τραπέζης καθήμενοι το ήρπαζον δια των δακτύλων· όταν είχαν ανάγκη κοχλιαρίου έκαμνον εν πρόχειρον σκάπτοντες άρτον, και έπειτα έρριπτον αυτό υπό την τράπεζαν μετὰ το φαγητόν. Κατὰ τον αηθῆ τούτον τρόπον έτρωγον ο Μιλτιάδης και ο Περικλής και ο Αριστοτέλης και Αλέξανδρος και Ιούλιος Καίσαρ και Αύγουστος !

Μέχρι του 15^{ου} αϊδῶνος ήγεμόνες και άγρόται, εύγενείς και πτωχοί έτρωγον δια των δακτύλων· κάπου κάπου μόνον εις μέγαν ή γίνεται χρῆσις περονίων. Ιταλός τις διατρίψας επί τινα χρόνον εις την αυλήν του σοφοῦ βασιλέως των Ουγγρων Ματθία έπαίνει ως μοναδικόν πλέον έκτεμα βασιλικῆς αξιοπρεπειῆς ότι ούτος εις την τράπεζαν δέν έμόλυνε τούς δακτύλους του. Τον 16ον ακόμη αϊῶνα οι Γάλλοι συνέτασσαν δηκτικῆς σατύρας κατὰ του περονίου, το όποϊον τότε είχε εισαχθῆ εις την γαλλικὴν αυλήν. Οι Άγ-

γλοι έπερίπαιζον τούς Ιταλούς λέγοντες αυτούς χαλκωδοφόρους. Οι δε Ισπανοί εξ εύλαθείας δέν ήθελον να τρώωσιν άλλως παρ' όπως έτρωγεν ο Χριστός, οι Αποστολοι και οι Άγιοι.

Εις την Σικωσίαν οι έπισκοποι άπήγούρευον εις τούς μοναχούς την χρῆσιν των περονίων ως άθρον πολυτελείαν, άφ' ου οι πέντε δάκτυλοι, τούς όποιους έπλασεν ο Θεός, ήρχον να λαμβάνωσιν εκ των ξυλίων πινακίων και να φέρωσιν εις το στόμα τὰ φαγητά.

Ιστορικός τις δε γράφων περι Βενετίας κατηγόρει την σύζυγον του Δόγη, ήτις έτρωγε δια περονίου και όχι δια των δακτύλων, και προσέθετε : «Δέν είνε παράξενον αν άπέθανε προώρως, άφ' ου έτρέφετο τούτον σκανδαλωδῶς και παρὰ φύσιν». Σήμερον ή περι των μαχαιρίων και κοχλιαρίων και περονίων γνώμη είνε ὄλως διαφορετική.

Όσον δε μικρά πράγματα και αν φαίνωνται ταῦτα είνε σπουδαία σημεία πολιτισμοῦ. Τὰ επιτραπέζια ταῦτα όργανα χρησιμεύουσιν εις εξημέρωσιν των ήθῶν, διότι διεγείρουν εις τούς άπαιδεύτους και άγρίους λαούς ανάγκας άγνώστους και την επιθυμίαν να καταστήσουν τον βίον των τερπνότερον δια καλλιτέρων όργάνων.

Όστις δε συλλογίσθη ποίαν κατέργασαν άπαιτεῖ ο κασσίτερος, ο σίδηρος, ο χάλυψ δια την παραγωγήν των πολυειδῶν τούτων όργάνων, και πόσον τεραστίως ανεπτύχθη δι' αυτών το εμπόριον και ή βιομηχανία θα όμολογήση άνευ δισταγμοῦ ότι τὰ πράγματα ταῦτα έχουσι πολὺ μεγαλειτέραν σημασίαν, άφ' ότι φαντάζονται οι πλείστοι.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΧΑΡΒΟΥΡΗΣ

Ο Μαρίνος Χαρβούρης εγεννήθη εν Αργοστολίω της Κεφαλληνίας, κατὰ τας αρχάς του ΙΗ' αϊδῶνος. Ο πατήρ του απέστειλεν αυτον εις Ιταλίαν προς εκπαίδευσιν, ο δε Μαρίνος έπεδόθη μετὰ μεγάλου ζήλου εις τὰ μαθηματικά.

Μετὰ το τέλος των σπουδων του επέστρεφεν εις Κεφαλληνίαν, αλλά μη υποφέρων τούς Ένετούς, ότινες τότε έξουσίαζον αυτήν, άπῆλθεν εις Ρωσίαν.

Έκει δε δια της προστασίας του Έπτανησιου στρατηγού Μελισσηνού και δια της μεγάλης ευφύιας του άπῆλθεν εις μεγάλας θέσεις και έλαβε παρα της Αυτοκρατείας Αικατερίνης τον βαθμόν συνταγματάρχου του μηχανικού.

Περί τὰ μέσα του παρελθόντος αϊδῶνος ή Αικατερίνη είχε συλλάβη την ιδέαν να άνεγειρή υπερμεγέθη άνδριάντα εις Πέτρον τον Μέγαν. Την έτέλεσιν του έργου άνέθηκεν εις τον περιφημον γάλλον άνδριαντοποιόν Φαλκονέτον, όστις έσχεδιάσε τον Αυτοκράτορα έφιππον και

καταπατούντα ὄφιν ὅστις ἐξήτει νὰ ἐμ-
ποδίῃ αὐτὸν νὰ προχωρήσῃ.

Τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου ἐπευφή-
μησεν ὀλόκληρος ἡ αὐτὴ τῆς Ρωσίας,
ὁ δὲ ὑπουργὸς Μπέτζη διέταξε τὸ σῶμα
τῶν μηχανικῶν νὰ υποβάλλωσι σχέδια
τοῦ μεγάλου κτηρίου εἰς τὸ ὅποιον
ἐμελλε νὰ χυθῆ ὁ ἀνδριὰς κατὰ τὴν θέ-
λησιν καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνδριαντοποιοῦ.

Μεταξὺ ἄλλων ὑπέβαλλε καὶ ὁ Μα-
ρίνος Χαρβούρης σχέδιον ἐξ ὧν δὲ
ἐνεκρίθη τὸ τοῦ ἑλληνος μηχανικοῦ.

Ὁ Φαλκονέτος ἔχυσεν ἐπιτυχῶς τὸ
κολοσσαῖον χαλκοῦν σύμπλεγμα, καὶ
ἐσκέπτετο περὶ τῆς τοποθετήσεως αὐτοῦ
ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ σύμπλεγμα ἔπρεπε νὰ
στηθῆ οὐχὶ ἐπὶ κοινοῦ τινος βάθρου,
ἀλλ' ἐπὶ βραχώδους καὶ δυσβάτου βρά-
χου, ὥστε τὸ ὅλον νὰ εἶνε ἀνάλογον, καὶ
νὰ προξενῆ ἐντύπωσιν μεγαλείου ἀντα-
ξίαν τοῦ μεγάλου Αὐτοκράτορος.

Πολλὰς προτάσεις ἔγιναν εἰς τὸν Φαλ-
κονέτον, ἀλλ' οὐδεμία τὸν ἠὐχαρίσκει·
τέλος ὁ περιώνυμος ἀνδριαντοποιὸς ἀπε-
φάσισε νὰ κατασκευάσῃ ὑπερμέγεθες βά-
θρον διὰ πολλῶν ὀγκωδῶν λίθων συνδε-
μενῶν πρὸς ἀλλήλους διὰ σιδήρου καὶ
ὀρειχάλκου.

Ἄλλ' ὁ Μαρτῖνος Χαρβούρης ἀντέ-
τεινεν εἰς τὸ σχέδιον τοῦτο, διότι ἐφρόνει
ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ὑγροῦ κλίματος τὰ μέ-
ταλλα τὰ ἐνώοντα τοὺς διαφόρους βρά-
χους ἤθελον σκωριάζει καὶ τὸ βάθρον θὰ
διελύετο. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἄλλος τρόπος
θεραπείας τοῦ πράγματος δὲν ἦτο δυνα-
τὸς ἐνεκρίθη τὸ σχέδιον τοῦ Φαλκονέτου.

Ὁ Ἕλληνας μηχανικὸς ὅμως δὲν ἀ-
πηλείσθη πληροφωρηθεὶς ὅτι ἐντὸς μιᾶς
λίμνης εὐρίσκατο ὀγκώδης μονόλιθος
ἀφ' οὗ μετέθη καὶ τὸν εἶδε καὶ ὑπελόγι-
σεν ὅτι ὑπερέβαινε εἰς τὸ μέγεθος τὸ
σχεδιασθὲν βάθρον, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν
Φαλκονέτον τὴν ἰδέαν του.

Εἰς τὴν αὐτὴν ἡ πρότασις τοῦ Φαλ-
κονέτου δὲν ἠκούσθη μὲ εὐμένειαν, διότι ὁ
γρανίτης ἦτο ὀγκώδης καὶ βυθιθὲν δεκα-
πέντε πόδας ἐντὸς τελευτώδους ἐδάφους
καὶ ἡ μεταφορά του ἐθεωρεῖτο ἀδύνατος.

Ἄλλ' ὁ Φαλκονέτος, ἔχων μεγάλην
πεποίθησιν εἰς τὸ Ἕλληνα μηχανικόν,
κατέπεισε τὴν Αἰκατερίνην νὰ ἐπιχειρήσῃ
τὴν ἀπόπειραν, καὶ πράγματι αὕτη ἀνέ-
θηκεν εἰς τὸν Χαρβούρη τὴν μετακό-
μισιν τοῦ τεραστίου ὀγκολίθου.

Ὁ Χαρβούρης κατασκευάσας ἰδίας
μηχανὰς κατώρθωσε μετὰ πολλὰς δυσ-
χερείας, τὰς ὁποίας ὑπερἐνίκησεν ἡ ἀπί-
στευτος ἐπιμονὴ του, νὰ ἐκρίζωσῃ καὶ
νὰ μεταφέρῃ τὸν φοβερὸν γρανίτην εἰς
τὴν Πλατείαν τῆς Πετροῦπόλεως τὴν
30 Σεπτεμβρίου τοῦ 1769. Μὲ ἐκπληξίν
καὶ θαυμασμὸν καὶ θαμβὸς ἀνεκδιήγητον
εἶδε καὶ ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ αὐτὴ καὶ οἱ
ἐπιστήμονες τὸ μέγα τοῦτο κατόρθωμα.

Τὸ ὄνομα τοῦ Χαρβούρη διεφημίσθη

καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην· οἱ μεγαλείτε-
ροι σοφοὶ τὸν ἐγκωμιάζον. Ὁ διάσημος
ἰταλὸς Μελίτσιος ἀφ' οὗ περιγράφει τὸ
μεγαλοῦργημα τῆς μηχανικῆς λέγει·
«Ἡ κατανίκησις τῶν μεγάλων δυ-
σκολιῶν τιμᾷ τὸν ἀνθρώπινον νοῦν· μό-
νον ἡ φύσις γεννᾷ ἓνα μηχανικὸν ὅπως
γεννᾷ ἓνα στρατηγόν, ἓνα φιλόσοφον.»

Ὁ Χαρβούρης, μὴ δυνάμενος νὰ ζήσει
εἰς τὸ ὑγρὸν κλίμα τοῦ βορρᾶ ἕνεκα
τῆς φιλασθένου κράσεώς του, ἀπεφάσισε
ν' ἀπέλθῃ ἐκ Ρωσίας. Τῷ δὲ 1777
ἀφ' οὗ ἔλαβεν ἐνδείξεις τῆς εὐνοίας καὶ
τῆς μεγαλοδωρίας τῆς Αἰκατερίνης ἀνε-
χώρησεν ἐκ Πετροῦπόλεως εἰς Παρι-
σίους, ὅπου καὶ ἐδημοσίευσεν γαλλιστὶ τὰ
κατὰ τὴν μεταφορὰν τοῦ περιφήμου ἐκεί-
νου μονολίθου.

Ἐκ Παρισίων ἐλθὼν εἰς Κεφαλληνί-
αν ἐπεδόθη εἰς τὴν ἐκχέρουσιν τῆς
τελευτώδους παιδείας τοῦ Λιβαδίου, καλ-
λιεργῶν Ζαχαροκάλαμον, βάμβακα κτλ.

Ἄλλ' ὁ ἔξοχος οὗτος Ἕλληνας ἐμελλε
νὰ πῆσθαι θύμα Ἑλλήνων. Λάκωνες ἐρ-
γαζόμενοι εἰς τὰς γαίαις του, εἰσέδυσαν
τὴν νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του πρὸς σκο-
πὸν κλοπῆς καὶ κατέσφαξαν τὸν Μαρτῖνον
Χαρβούρη, τῷ 1782. ΦΙΛΙΣΤΩΡ

ΤΑ ΓΕΡΑΜΑΤΑ

Πέρα 'στὸν ἀνήφορο, 'στὸ ψηλὸ βουνὸ
ἀναβαίνει γέροντας ἑκατὸ χρονῶ.

Τὰ λυγρὰ τὰ πόδια του 'ς τὰ χορτά-
[ρια ὀφρνεὶ
τὸ κορμὶ του ὀλόκληρὸ 'στὸ ραβδί του
[γέρνει,

καὶ 'στὰ στήθη πνίγεται ἡ ἀναπνοή του
λὲς πῶς ἀπ' τὴν κούρασι θὰ κοπῆ ἡ
[ζωή του,

Πέρα 'στὸν ἀνήφορο, 'στὸ ψηλὸ βουνὸ
ἀλλοτε ἀνέβαινε εἰκοσὶ χρονῶ.

Τὰ γερὰ τὰ πόδια του βούλιαζαν τὸ
[χῶμα,
ἐπαιζαν τὰ χέρια του, γέλαγε τὸ στόμα,
κι' ἀπ' τὰ στήθη ἀνέβαινε ἡ ἀναπνοή
[του
ὄαν ἀπὸ τὴν κούρασι ναύξαν ἡ ζωῆτου.

Αἱ! παιδιὰ, ποῦ τρέχετε 'στὸ ψηλὸ
[βουνό,

ὄταν θε νὰ γίνετε ἑκατὸ χρονῶ
ὄαν αὐτὸν τὸ γέροντα ποῦ τὰ πόδια
[ὀφρνεὶ
καὶ μὲ τὸση κούρασι 'στὸ ραβδί του
[γέρνει

καὶ περὶ τῆς ἡμέρας του μὲ καύμους
[καὶ κλάματα,
τότε θε νὰ νοιώσετε τ'εἶνε τὰ γεράματα.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΛΥΣΣΑ ΤΩΝ ΚΥΝΩΝ

Ὅταν ἀναπτυχθῆ ἡ λύσσα ἐντὸς τοῦ
ὄργανισμοῦ ὁ κύων ἀλλάσσει ἀμέσως τὰς
ἐξείσεις του· γίνεται σκυθρωπός, μελαγχό-
λικός, ζῆ εἰς τὴν μόνωσιν καὶ ἀπροσύ-
ρεται εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τῆς οἰκίας
ὑπὸ τὴν κλίνην, τὰ ἀνάκλιτρα καὶ ἐν
γένει ζητεῖ τὸ σκότος.

Δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ πολὺ εἰς τὴν
αὐτὴν θέσιν, φαίνεται πολὺ ἀνήσυχος καὶ
ἠρεθισμένος, περιφέρεται, πλαγιάζει καὶ
αἰφνιδίως σηκώνεται· περιπλανᾷ τὸ βλέμ-
μά του ὡς ἐὰν ἐξήτει τίποτε, καὶ σκά-
πτει μὲ τοὺς ἐμπροσθίους τοῦ πόδας τὸ
ἔδαφος.

Ἐνίοτε προσήλθκει τὸ βλέμμα του ἐπὶ
τινος ἀντικειμένου καὶ ὄρμᾷ αἰφνιδίως
κατ' αὐτοῦ, καὶ δαγκάνει εἰς τὸν ἀέρα
ὅπως ὅταν κυνηγῆ μύϊας· εἰς τὸν ὕπνον
του βλέπει ὄνειρα, ὕλακτεῖ καὶ σηκονό-
μενος αἰφνιδίως ὄρμᾷ ὡς ἐὰν εἶχεν ἐμ-
πρὸς του ἀντίπαλόν τινα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναπτύξεως τῆς
λύσσης ὁ κύων δεικνύει φιλικὰς δια-
θέσεις.

Ὁ λύσσων κύων δὲν φοβεῖται τὸ ὕδωρ
ὅπως πιστεύουν οἱ περισσότεροί· δὲν τὸ
ἀποφεύγει, τὸναντίον τρέχει ἀπλήστως
εἰς εὐρεσιν αὐτοῦ· καὶ εὐχαρίσκει κατὰ
κόρον τὴν δίψαν του. Βραδύτερον ὅμως
ὅταν δὲν ἔμπορῃ πλέον νὰ πῆ, βυθίζει
τὸ στόμα του εἰς τὸ ὕδωρ καὶ δαγκάνει
αὐτὸ ἐξ ὀργῆς.

Ὅταν ἀναπτυχθῆ εἰς τὸν λύσσωντα
κύων ἡ τάσις τοῦ νὰ δαγκάνῃ, τότε спа-
ράττει οὗτος οὐσίας ὅλων διόλου ξένας
πρὸς τὰς φυσικὰς αὐτοῦ ἐξείας, κατατρώ-
γει δηλαδὴ τὰ ξύλα τῶν θυρῶν καὶ τῶν
ἐπίπλων, ξεσχίζει τὰ ὑφάσματα, τοὺς
τάπητας τῆς οἰκίας, τὰ ὑποδήματα, τὰ
ἐνδύματα κτλ., τρώγει ἄχυρα, μαλλία,
ἐκτὸς δὲ τῆς οἰκίας εὐρισκόμενος σκά-
πτει τὸ ἔδαφος καὶ τρώγει λίθους καὶ
χῶμα.

Ὁ λύσσων κύων ξύει τὰ πλάγια τοῦ
στόματος, ὡς νὰ ἐξήτῃ ν' ἀποσπᾷ ἐξ
αὐτοῦ κατὶ τὸ ὅποιον τὸν ἐνοχλεῖ. Ὅταν
δὲ προχωρήσῃ ἡ νόσος ἡ κάτω σιαγῶν
παρᾶλει, τὸ στόμα μένει ἀνοικτόν, τὸ
ἔσωτερικὸν αὐτοῦ γίνεται ἐρυθρὸν καὶ
ξηρόν· ἡ δὲ γλῶσσα κρέμαται παραλυ-
μένη, κατακόκκινη, ξηρὰ καὶ ρυπαρά.

Ἡ φωνὴ τοῦ λύσσωντος κυνὸς εἶνε
βραγχή, αἱ δὲ ὕλακαί του ἀκούονται ὡς
κλαυθμοὶ μάλλον.

Ὁ λύσσων κύων δὲν αἰσθάνεται πλέον.
Ὅταν τίς τον κτυπᾷ ἢ τὸν πληγόνει δὲν
ἐκβάλλει τὰς ὠρυγὰς τὰς ὁποίας ἐκβάλ-
λουσιν οἱ ὑγιεῖς κύνες.

Ἀμα τῇ ἀναπτύξει τῆς λύσσης ὁ κύων
ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῆς οἰκίας, μόλις δὲ τὸ
παρουσιασθῆ εὐκαιρία ἀπέρχεται καὶ ἡ
διόλου δὲν ἐπιστρέφει πλέον ἢ ἐπανέρ-

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 38]

— Δὲν δύναμαι νὰ κάμω τίποτε διὰ
σᾶς· ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ μικρὸς κόμης.

— Τίποτε, τίποτε· ἀπήνησε τὸ παι-
δίον, ἐκτὸς ἂν ἔχετε τίποτε λεπτὰ νὰ
μας δώσετε.

Τὸ βρέφος ἤρχιζε πάλιν νὰ ὠρύεται
καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ τοῦ ἔσειε βαναύσως.

— Σᾶς παρακαλᾷ εἶπεν ὁ Βερτῖνος
καταληφθεὶς ὑπὸ μεγάλης ἀνησυχίας,

Προφυλακτικὰ μέτρα τῆς ἀναπτύξεως
τῆς λύσσης εἰς τοὺς κύνας.

Εἰς τὸν κύνα πρέπει νὰ δίδεται
καθαρὰ τροφή καὶ καθαρὸν ὕδωρ· οὐ-
δέποτε δὲ τροφαὶ αἱ ὁποῖαι εἶνε ἀκά-
θαρται.

Καταλληλοτέρα τροφή εἶνε τὸ διὰ
χλιαροῦ νεροῦ ἢ ζωμοῦ κρέατος μὲ
ἄρτον καὶ ἔλαιον μίγμα καὶ τὰ ὀστά.
Κρέας ὠμὸν οὐδέποτε πρέπει νὰ
τῷ δίδωμεν ἀλλὰ ψημένον. Πολὺ
ὑγιεινὴ τροφή εἶνε καὶ ὁ ξηρὸς ἄρτος
μὲ ἄλας, ἀλειφόμενος μὲ λιπώδη τινα
οὐσίαν.

Ἄρτύματα καὶ χόρτα καὶ ἰχθῦς
βλάπτουσι τὸν κύνα.

Ὁ κύων πρέπει νὰ διατηρῆται
καθαρός, νὰ πλύνεται μὲ σάπωνα
τακτικῶς. Τὴν ἄνοιξιν τὸν ὠφελοῦσι
τὰ ψυχρὰ λουτρά.

Ὁ κύων δὲν πρέπει ν' ἀφίνεται
πλησίον τῆς θερμάστρας ἢ πλησίον
οἰασθῆποτε θερμότητος, δὲν πρέπει
δὲ ν' ἀφίνεται ὅλην τὴν ἡμέραν ὑπὸ
τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ πρέπει χάριν
ἀστεϊότητος ἢ παιδιᾶς νὰ ἐρεθίζωμεν
ἢ νὰ κτυπῶμεν τὸν κύνα.

Δὲν πρέπει ν' ἀφίνωμεν αὐτὸν νὰ
περιφέρεται ἐλεύθερος εἰς τὰς ὁδοὺς
καὶ νὰ τρώγῃ τὰς πρὸ τῶν οἰκιῶν ἀκα-
θαρσίας καὶ τὰ σκύβαλα.

Μὲ μεγίστην προσοχὴν καὶ προφύλα-
ξιν ὀφείλομεν νὰ παρακολουθῶμεν τὴν
πορείαν πάσης κακοδιαθεσίας τοῦ κυνός.
Εἰς τὰ ἐλάχιστα ὑποπτα σημεῖα πρέπει
νὰ συμβουλευθῶμεν εἰδικὸν ἰατρόν, ὅπως
δηποτε δὲ πρέπει νὰ περιποιώμεθα αὐ-
τὸν μὲ προσοχὴν. Ἡ τροφή καὶ τὸ ὕδωρ
πρέπει νὰ δίδονται εἰς αὐτὸν εἰς τρόπον
ὅστε νὰ μὴ ἔμπορῃ νὰ βλάβῃ τοὺς πε-
ριοιομενούς αὐτόν.

Ν' ἀποφεύγωμεν τὴν μεθ' ἡμῶν κα-
τάκλισιν τοῦ κυνός καὶ νὰ μὴ ἀφίνωμεν
αὐτὸν νὰ λείγῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰς
χεῖράς μας.

Ὅταν ἀκουσθῆ ὅτι εἰς τὴν πόλιν
ὑπάρχει λύσσα, ὅσοι ἔχουν κύνας πρέπει νὰ
φυλάττωσιν αὐτοὺς ἐντὸς τῶν οἰκιῶν των.

ΦΙΛΟΖΩΙΟΣ

Ὁ Δίκ ἤρπασεν ἀμέσως τὰ ὑποδήματα (σελ. 46, στήλ. β')

μὴ τὸ κάμνετε νὰ φωνάζῃ τοιουτοτρό-
πως. . . Αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ μικρὸ σᾶς.

— Μάλιστα, ἀπήνησεν ὁ Δίκ, ἀπο-
τόμως, αὐτὸ εἶνε ποῦ νὰ το πάρῃ ἡ
ὀργή! τί σας μέλει ἐσᾶς, ἂν αὐτὸ εἶνε
τὸ μικρὸ μας;

Ἐφαίνετο πολὺ ἐνοχλητικὸν καὶ ἀνω-
φελὲς πρᾶγμα εἰς τὸν Δίκ, ἓνας κύριος
νὰ ἀναμιγνύεται εἰς τὰ οἰκογενειακά
των χωρὶς νὰ τοῖς φέρῃ τοῦλάχιστον
χρήματα.

— Ἠλπίζα ὅτι θὰ ἠδυνάμην νὰ το
διασκεδάσω, εἶπε δειλῶς ὁ μικρὸς κόμης.
Τὸ ὑποσχέθη εἰς τὴν ἀδελφὴν σας.

— Χά! χά! ὁ μικρὸς μὲ μία του
κλωτσιὰ θὰ σε ἔρριπτε 'ς τὸν τοῖχο μαζὶ
μὲ τὰ παλούκια σου, εἶπε βαναύσως ὁ
κακὸς ἐκεῖνος Δίκ, γελῶν περιφρο-
νητικῶς.

Ὁ Βερτῖνος ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι ὁ

Δίκ τον περιεφρόνει, μολοντί δὲν ὑπέ-
θεσε ποτὲ ὅτι παλούκια ὠνόμαζεν εἰρω-
νικῶς τὰς κνήμας του τὰς ἰσχιάς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρετήρησεν
ἄλλο μικρὸν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο ἐξη-
πλωμένον ὑπτίως ἐπὶ τοῦ δαπέδου καὶ
τον ἠτένιζε περιέργως.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶσθε πολὺ καλὸς
κύριος, εἶπεν οὗτος πρὸς τὸν μικρὸν
κόμητα. Ὁ Δίκ εἶνε ἴλιγο παράξενος
ἐπειδὴ ἐκτύπησε τὸ πόδι του. Καὶ ἔπειτα
δὲν ἐφάγαμεν τίποτε ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπό-
γευμα· ἂν καὶ τί ἐφάγαμεν χθὲς! Μία
σοῦπα ἀπὸ τσάι ποῦ κάμε ἡ Πέγ
πρὶν φύγῃ. Εἶνε ἄρρωστη καὶ ἡ μη-
τέρα!

Καὶ χονδρὰ δάκρυα ἐκύλιον ἐπὶ
τῶν παρειῶν τοῦ παιδίου, τὸ ὅποιον
ἐφαίνετο πολὺ περισσότερον κολο-
καρδὸν ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Θεέ μου! τί νὰ σας κάμω!
εἶπε στενάζων ὁ μικρὸς Κόμης. Ἄ
ἂν εἶχα τοῦλάχιστον τὸ ὠρολόγιόν
μου καὶ τὰ χρήματά μου, τὰ ὁποῖα
μοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν θάλασσαν!

Παρετήρησε περίξ αὐτοῦ καὶ ἡ
καρδιά του συνεσφίγγθη. Ἦτο ἀκά-
θαρτος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.
Τοῦ ἐφάνη παραξένον, αὐτὸς νὰ εἶνε
τόσον ἀκάθαρτος ὁ ὁποῖος ποτὲ εἰς
τὴν ζωὴν του δὲν ἐγνώρισεν τὴν ἀ-
καθαρσίαν. Τὸ δωματίον ἦτο ὑγρὸν
καὶ ὁ ἀὴρ ἀσπικτικὸς. Τὰ ἐνδύματα
τῶν παιδιῶν ρακιδῶν ἢ γυνῆ ἢ ἐξη-
πλωμένη εἰς τὴν κλίνην δὲν εἶχε
παρὰ τὸ δέρμα καὶ τὰ κόκκαλα, τὸ
δὲ δυστυχῶς μικρὸν ἐξηκολούθει νὰ
κλαίῃ γοερῶς.

— Μικρὸ, μὴν κλαῖς ἔτσι, μικρὸ
μου, μὴν κλαῖς, τοῦ ἔλεγε μὲ τὴν
γλυκυτέραν φωνὴν του ὁ μικρὸς Κό-
μης, ἐνῶ συγχρόνως ἐκίνηε πρὸ τῶν
ὀφθαλμῶν του τὰς ἄκρας τῆς ἐρυ-
θρᾶς ζώνης του.

Τὸ πορφυροῦν χρῶμα προσήλκυσε
τὴν προσοχὴν τοῦ μικροῦ, τὸ ὅποιον ἔ-
παυσε νὰ φωνάζῃ καὶ ταχέως ἤρχισε νὰ
γελᾷ τείνων τὰς δύο χεῖρας.

Ὁ Βερτῖνος ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν
ἐπιτυχίαν του. Καὶ αὐτὸς ὁ Δίκ μὲ ὄλην
του τὴν δυστροφίαν δὲν ἐδυνήθη νὰ κρα-
τήσῃ τὸν θαυμασμὸν του καὶ εἶπε·

— Ἄ! μπάβο, πολὺ ὠραῖα.

Ὁ μικρὸς κόμης ἔλυσεν τὴν ζώνην του
καὶ τὴν ἐγκατέλειπεν εἰς τὰς μικρὰς χεῖ-
ρας τοῦ παιδίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δίκ ἀπήστραψαν.

— Αὐτὸ θὰ ἐπωλεῖτο ὠραῖα, ἀφέντη
μου, εἶπε.

— Ὅχι, ὄχι, εὐχαριστῶ, τὸ ἔκαμα διὰ
νὰ διασκεδάσω τὸν μικρὸν. Τί ὠραῖα
μάτια ποῦ ἔχει καὶ πόσον γελᾷ!

— Τὰ ὑποδήματά σας μποροῦν ὠραῖα
νὰ πωληθῶν, ἐπανελάθε μὲ χαμηλὴν φωνήν ὁ Δίκ.

πει να προσπαθούν ὅπως γίνουν ἀνώτεροι τῶν λοιπῶν παιδιῶν καὶ νεανίδων, αἱ ὁποῖαι δὲν ἠτύχησαν νὰ σε γνωρίσουν. Τώρα ξεύρω νὰ ράψω ἀσπέρουχα ἰδικά μου, νὰ μαγειρεύω, διότι ὅτε ὁ μαγείρὸς μας ἠσθένησεν ἕκαμα ἐγὼ τὴν μαγειρίσαν, καὶ, κατὰ τὸ λέγειν ὄλων τῶν οἰκείων μου, μαγειρεύω μὲ ἐπιτηδεύματα καὶ νοστιμάδα κατασκευάζω γλυκίσματα μανθάνω γαλλικὰ ἔχουσα διδασκάλισσαν εἰς τὸ σπιτι, ἐπίσης διδάσκουμι πιάνο παρὰ τῆς μαμμῆς μου. Βλέπεις, **Διάπλασις**, ὅτι ἀκολουθῶ τὰς συμβουλὰς σου πρὸς τὰς νεανίδας καὶ ὅτι γίνομαι καθ' ἡμέραν καλλιτέρα μὲ τὰς ὁδηγίας σου καὶ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν ὁποῖαν ἔχω διὰ νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ εἶσαι ὑπερήφανος διότι ἔκαμες μίαν ἐπί πλέον φίλην σου τοιοκουργίαν καὶ ἀξίαν Ἑλληνίδα διότι ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα μας μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς γονεῖς μου ἔχω τὴν πατρίδα μου καὶ τὸν βασιλέα. Σὺ, **Διάπλασις**, μοὶ ἐνέπνευσες ἐν μέρει τὴν ἀγάπην ταύτην, δι' αὐτὸ σ' εὐγνομονῶ καὶ σε ἀσπάζομαι ἡ φίλι σου

ΑΥΛΙΑΣ

Τὰ καθυστερήσαντα φυλλάδια τοῦ 1893 δὲ ἐκδοθῶν, **Θεὰ τῆς Νίκης**. Μεθ' αὐτῶν, τὴν Δευτέραν δὲ διανεμηθῶν δύο τὸ 17ον καὶ τὸ 18ον. Μετ' ὀλίγον δὲ καὶ τὰ ἄλλα.

Ω! δροσεροτάτη μου, **Ἄδρα** τοῦ Ἑλικίδος, πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα ὅτι δὲν σε ἀγαπῶ καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου ἀπαντῶ; Σὲ νὰ μὴ ἀγαπῶ τῆς ὁποίας αἱ ἐπιστολαὶ τόσον μὲ θέλγουν; Αἱ ἐκθέσεις σου πολὺ ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον μου καὶ δικαίως ὁ διδάσκαλός σου εἶνε εὐχαριστήμενος γράψας καὶ μελέτα καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ σε ἀναγνώσκουσι ἀπλήστως χιλιάδες ἀναγνωστῶν. Ὅ, τι καλὸν γράφεις στέλλε τὸ μοι νὰ το διαβάσω. Ἐπιδοκιμάζω τὴν πρότασίν σου καὶ εὐχαρίστας θὰ σοι στέλλω δωρῶν τὸ φύλλον, ἂν ἐγγράψῃς ἕξ νέους συνδρομητάς, **Τέκνον** τῶν **Βορεινῶν Βράχων**.

Ἄλλο τόσον ἐχάρηκα κ' ἐγὼ, φίλε Ἄθ. Ν. Πετραλιά, ὅταν ἔλαβα τὸ γραμματάκι σου καταγίνου εἰς τὰς λύσεις, διότι εἶνε ὠφέλιμος ἀσκήσις.

Εὖγε, **Φίλερος** **Κελιδῶν**! ἔτσι μ' ἀρέσουν αἱ φίλαι, νὰ εἶνε αἱ ἐπιμελέστεραι τῆς τάξεως των.

Ἄν ἐνθυμούμαι τὴν **Καρνάειδα**; Καὶ εἶνε δυνατὸν νὰ λησμονήσω μίαν τόσον καλὴν φίλην! Τί λέγεις, καλέ; Μυρίας εὐχαριστίας, φίλε Παναγιώτη Πετρίτη, διὰ τὰ εὐκρινῆ σου συγχαρητήρια. Εἶμαι εὐτυχῆς βλέπουσα ὅτι οἱ φίλοι μου μὲ ἔχουν τόσον ἀγαπήτην καὶ πολυτίμον συμβούλον.

Καὶ βέβαια γίνεται δεκτὸν τὸ ψευδώνυμον σου, **Φάρε** **Κεραλλήνας**.

Ναί, **Γιὲ τῆς Νυκτός**, εὐπρόσδεκτοί θὰ εἶνε αἱ ἀποστολαὶ σου, καὶ τὰς περιμένω. Πολὺ σ' εὐχαριστῶ, φίλε Βασίλειε Γ. Ἰατροῦ, διὰ τὰς προσκαθείας σου πρὸς αὐτήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συνδρομητῶν μου.

Καὶ ἐγὼ χαίρω πολὺ πού σου ἀρέσει ὑπερβολικὰ ἡ «Πριγκήπισσα Ροζάλδα», **Κόκκινη Ἀγεμώνη**. Γράψε μου τακτικὰ ποῖα διηγήματα σοῦ ἀρέσουν περισσότερο, νὰ ξεύρω.

Τὸ μέρος τῆς ἐπιστολῆς σου, **Χίων τοῦ Παρρασσοῦ** (αὐτὸ, βλέπεις, τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ ἐκ τῶν τριῶν) ὅπου λέγεις ὅτι πολὺ ὠφελήθης ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ περιοδικοῦ μου, μὲ καθιστᾷ εὐτυχιστάτην, διότι μοὺ φανεροῦναι ὅτι οἱ κόποι μου δὲν πηγαίνουν χαμένοι καὶ ὁ σκοπός μου ἐπιτυγχάνει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 26 Ἀπριλίου ε.ε.)

88. Λεξιγράφος.
Τὸ πρῶτον εἶνε ἔντομον, ζῶον τὸ δευτέρον μου. Καὶ τῶν ἰερῶν εἰς βασιλεὺς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

89. Στοιχειόγραφος.
Πλανήτης εἶμαι τοῦρανοῦ, ἐν τούτοις ἐθνικῶν εὐθὺς δὲ γίνω ὄνομα, ἐξ ἀποχωρήσεως τὸ στοιχείον τ' ἀρχικὸν καὶ τὸ ὕστατον ἐπίσης.

90. Στοιχειόγραφος.
Ἄν ποιητοῦ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαμὸς προχειρῶς ἀποκοποῦν, ἐγείρεται μυθολογίας ἥρωος.

91. Πρόβλημα.
Ἡ θεία Ἑλένη θέλει νὰ προσφέρει καρῦδια εἰς τοὺς ἐπισκεφθέντας αὐτὴν ἀνεψιούς της.

Ἐμέτρησεν ὅσα εἶχε καὶ εὗρεν ὅτι διὰ νὰ εἶδεν εἰς ἕκαστον δέκα καρῦδια ἔπρεπε νὰ ἔχη ἀκόμη δύο προσέφερε λοιπὸν ἀπὸ ἐννέα καρῦδια εἰς ἕκαστον καὶ τῆς ἐπερίσσευσαν τέσσαρα.

Πόσο ἦσαν οἱ ἀνεψιοὶ της καὶ πόσα καρῦδια εἶχε;

92. Λίνιγμα.
Γεννῶμ' ἀπροσδοκῆτως καὶ θνήσκω παρεούθ' ὁ ὀπαδός μου εἶνε βροντῶδης καὶ ταχύς.

93. Ἀναγραμματισμός.
Κρέας παχὺ χωρὶς ἐμὲ ποτὲ δὲν θάπανθησῃ. Σ' τὴν κεφαλὴν σου ἔρχομαι, ἂν μ' ἀναγράμ[ματισῇ].

94. Ἀστήρ.
Ἀντικατάστησον τοὺς ἀσπ[ερ]οὺς διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκηται καθέως μὲν ὄνομα κράτους τῆς Ἑυρώπης, ὁριζοντίως δὲ θῶναι πόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ διαγωνίως ἀντωνυμίας καὶ ἐπίθετον.

95-96. Κεκρυμμένα ὀνόματα ὁρέων.
1.—Τὸ πῦρ εἶνε ἀναγκαῖον τοῖς ἀνθρώποις.
2.—Τὸ εὐγενὲς φέρεσθαι εἶνε ἀρετὴ.

97-101. Μαγικὸν γράμμα.
Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τῆ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσων ἄλλας τίσας λέξεις:

ἄλλος, πούς, ἔτος, Μάτος, αἷμα.

102-104. Μεταμορφώσεις.
1. Ὁ Ἄλιος διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ὄδιος.
2. Τὸ Ἄργος δι' 6 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Βῆλος.
3. Ὁ Ἐπόψ' δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἄραρος.

95. Ἀκροστιχίς.
Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ζητούμενων λέξεων σχηματίσων τὸ ὄνομα ἀρχαίου ρήτορος τῆς Ἑλλάδος.

1. Ζῶον σαρκοφάγον. 2. Ὅρος τῆς Ἑλλάδος. 3. Δημητριακὸς καρπός. 4. Πτηνὸν ἀσπακτικόν. 5. Ἀνθρωπίνῃ φυλῇ ἀρχαιστάτη. 6. Μέταλλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἑξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ν ἐκάστου μηνός καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ: ἐν Ἀθήναις
Πλατεία Ὀμονοίας, ἀριθ. 10 τῆς ὁδοῦ Δωροῦ.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—7 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Ἀπριλίου 1894 Ἔτος 16ον.—Ἀριθ. 7

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΔΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνεχία: ἴδε σελίδα 41]

Ἐ—Η ΚΑΤΑΓΧΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΝΙΑΣ ΘΗΡΕΙΑΣ

Ἐν τέταρτον βραδυτέρον τῆς μητρὸς των, ἐπέστρεφον ἀπὸ τὸ σχολεῖον ὁ Μάξιμος καὶ ἡ Λουκία. Καὶ οἱ δύο ἦσαν ἐξωτερικοὶ καὶ ἐγευματίζον εἰς τὴν οἰκίαν. Τὸ παιδίον ἀνοίξαν ἀποτόμως τὴν θύραν, ὀλίγον εἰλεψε νὰ σπάσῃ μίαν λεκάνην καὶ ἐν ἀγγεῖον ὕδατος, τὰ ὅποια ἡ μεγαλειτέρα τὸ ἀδελφῆ μετεκόμιζεν, ἀπὸ τὸ ἐρμάριον ὅπου ἐφυλάσσοντο ἄχρηστα, εἰς τὸ δευτέρον πάτωμα τῆς οἰκίας.

«Πρόσεχε λοιπὸν! Ἐπήγες νὰ σπάσῃς τὴ λεκάνη που ἔχει περὶ πολλοῦ ἡ μητέρα, γιατί τὴν ἀγόρασε ἡ ἴδια εἰς τὴν Ἀγγλία.

— Καὶ ποῦ νὰ ξεύρω πως θὰ βρεθῆς ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα!» ἀπήντησεν ὁ Μάξιμος. Ἀλήθεια τί τὴ θέλεις αὐτὴ τὴ λεκάνη;

— Τὴν πηγαίνω εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πριγκηπίσσης Ροζάλδας.

— Εἰς τὸ Δινάρ; Ἔλα, ἄφησε τώρα τὰς ἀνοησίας.

— Δέν σου λέγω ἀνοησίας διόλου. Ἡ δεσποινὶς Εὐτυχία θὰ ἔλθῃ νὰ περάσῃ λίγες ἡμέρας ἐδῶ, γιατί ἡ μαύρη της ἔχει πονόλαιμο καὶ φοβοῦνται νὰ μὴν κολλήσῃ.»

Ὁ μαθητὴς ἐξεδήλωσεν ἐπὶ τούτῳ ὑπέρμετρον χαρὰν. Ἐξεσφενδρόνισε τὸν σάκκον του ὑψηλὰ καὶ βροχῆ βιβλίων καὶ τετραδίων κατέπεσεν ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ διαδρόμου. Ἐν ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἠπέλιψε πάλιν τὴν ζωὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐκράτει ἡ Ἀννίκα καὶ τὰ ὅποια ἔσπευσε νὰ θέσῃ ἐν ἀσφαλείᾳ εἰς τὸ δωμάτιον διὰ τὸ ὅποῖον τα προώριζε.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐπιστρέψασα καὶ ἡ Λουκία, ἔμαθε παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ της τὴν μεγάλην εἴδησιν καὶ οἱ δύο τὴν ἐσχολιάζαν ἀκόμη, ὅταν τοὺς ἐφώνησαν διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε παρὰ μόνον ἡ κ. Μπρεβὰλ καὶ τὰ τέκνα της, τὸ γεῦμα δὲν θὰ ἦτο μακρὸν, διότι ἔμενεν ἀκόμη πολλὴ ἐργασία, μέχρι τῆς ὥρας, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ ἤρχετο ὁ κ. Μορδὰς μετὰ τῆς θυγατρὸς του ἄλλ' ὁ συμβολαιογράφος ἐπέμεινε νὰ γευματίσων χωρὶς βίαν αὐτὴ ἦτο ἡ μόνη στιγμὴ τῆς ἀναπαύσεώς του ἐν τῷ μέσῳ τῶν φροντίδων καὶ τῶν ὑποθέσεων, τὰς ὁποίας προσεπάθει νὰ λησμονῇ δσον τὸ δυνατόν, πρὸ πάντων ὅταν ὁ καρφὸς ἐκάμπιζεν ἐνώπιόν του. Οὐδέποτε δὲ ἐφάνη εἰς τοὺς περὶ αὐτὸν ὅτι ἐδαπάνησε περισσότερον χρόνον ἀπὸ σήμερον, διὰ νὰ βάλῃ ζάχαριν εἰς τὸ φλυτζάνι του, ἢ διὰ νὰ πῆ μὲ μικρὰ ροφήματα τὸ περιεχόμενον του. Πρὸς ἐπίμετρον, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μίαν ἐφημερίδα καὶ ἤθελθε νὰ ἀναγνώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν του ἐν

Ἐφερεν εἰς τὸ στόμα τὸ κοιλίριον μὲ τὸ ἱατρικόν (σελ. 50, στήλ. γ')

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΕΙΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἐκαδὸς τόμος ἐκτὸς τοῦ μυθιοτορήματός του καὶ τῆς ἄλλης ποικίλης ὕλης ἔχει καὶ 100—130 εἰκόνας.

Ἐκτακτὸς ὅπως εὐκαιρία παρέχεται ἀπὸ σήμερον εἰς τοὺς γονεῖς τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν διὰ τῆς ἀναγνώσεως ἠθικῶν βιβλίων μέρωσιν τῶν τέκνων των.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων 23 τόμων τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ἀπέφασκε νὰ προσφέρῃ εἰς τὸ Κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυμῆς, εἰς τὸ τρίτον σχεδὸν τῆς ἀξίας αὐτῶν, ἧτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ παρεχόμενοι εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν τόμοι εἶνε ὁ πρῶτος καὶ

ὁ τέταρτος μέχρι τοῦ εἰκοστοῦ τρίτου, ἧτοι πάντες οἱ ἐκδοθέντες μέχρι τοῦδε τόμοι τῆς Διαπλάσεως, ἐκτὸς τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τρίτου, ἐν ὅλῳ δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Καὶ ἐξ ἄλλων μὲν τόμων εἶνε ὀλίγα τὰ πλεονάζοντα καὶ εἰς τὴν τιμὴν τῆς μιᾶς δραχμῆς προσφερόμενα ἀντίτυπα, ἐξ ἄλλων δὲ περισσότερα. Ἐπομένως οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσιν ὅλην τὴν σειρὰν τῶν 21 τόμων πρέπει νὰ σπεύσωσιν ἐκ τῶν πρώτων, διότι ἐκ τῆς προθυμίας μεθ' ἧς ἡγοράζοντο μέχρι τοῦδε οἱ τόμοι τῆς Διαπλάσεως εἰς τὴν τιμὴν τῶν δραχμῶν 2,50 βέβαιον εἶνε ὅτι ἐντὸς ὀλιγίστου χρονικοῦ

διαστήματος θὰ ἐξαντληθῶσι πάντες οἱ παρεχόμενοι εἰς τὴν ἡλαττωμένην ταύτην τιμὴν τῆς 1 δραχμῆς, μεθ' ἧς αἱ ὀλίγα φυλαττέμεναι ἐν τῇ ἀποθήκῃ πλήρεις σειραὶ τῶν 23 τόμων θὰ πωλῶνται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἀρχικὴν τῶν τιμῶν, πρὸς δραχμὰς 2,50 ὁ τόμος.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πρέπει νὰ πέμπωσιν κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας, δι' ἕκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,40, διὰ 10 λεπτά ἀπαιτοῦνται διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκάστου τόμου. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔσωτ. πέμπουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον (φράγκον χρυσοῦν ἐν δι' ἕκαστον τόμον), δι' προσθέτουσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

φράγκων ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα.

Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν τὴν διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας

Παράκονα περὶ μὴ λήψεως φύλλον γινόμενα μετὰ παρελθόντων δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶναι ἀπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἄνστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.